

Dlaczego chrześcijanie powinni zachowywać Prawo (odcinek 40) — Obrzezanie i nieobrzezanie.

25 marca 2024

Poniższy tekst jest przestaniem z Corner Fringe Ministries, które wygłosił Daniel Joseph.

9 listopada 2025

Gorzowskie Centrum Biblijne

Części tego dokumentu zostały zredagowane na podstawie nagrania wideo, aby lepiej przedstawić spójny, pisemny materiał. Dołożono starań, by zachować oryginalny kontekst, jednak dokument nie jest zapisem słowo w słowo. Wersety biblijne (BP) oznaczono czerwonym kolorem, a inne cytaty – niebieskim. Dlatego zaleca się druk w kolorze. Słowa hebrajskie są zazwyczaj podane wraz z transliteracją w języku angielskim. W większości przypadków hebrajski należy czytać od prawej do lewej.

Witamy wszystkich w 40. odcinku naszej serii „**Dlaczego chrześcijanie powinni zachowywać Prawo**”.

Dziś będziemy kontynuować temat, który rozpoczęliśmy w poprzednim nauczaniu. Przypomnijmy: przyjrzelśmy się dwóm różnym stwierdzeniom — jednemu wypowiedzianemu przez apostoła Pawła, a drugiemu przez apostoła Jakuba. Dla wielu osób te wypowiedzi wydają się sobie przeczyć. Paweł powiedział, że człowiek zostaje usprawiedliwiony przez wiarę, a Jakub — że przez uczynki. To pozostawia czytelnika z pytaniem: „Kto ma rację? Komu mam wierzyć? Który z nich ma właściwą teologię?”

Odpowiedź brzmi: obaj. Obaj mają właściwą teologię. Obaj mają rację. Obaj rozumieli, czym jest zbawienie i jak się je otrzymuje. Obaj pojmowali to, co można nazwać strukturą wiary — że od człowieka wymaga się wiary w Jezusa, postuszeństwa w realizowaniu tej wiary oraz czynnej miłości wobec Boga i bliźniego.

Dziś chcę oprzeć się na tej rozmowie. Co ciekawe, zanim Paweł napisał w Liście do **Rzymian 3:28**, że człowiek doznaje usprawiedliwienia dzięki wierze, bez uczynków nakazanych przez Prawo. w rozdziale 2 powiedział coś zupełnie odwrotnego — coś, co stanowi niemal lustrzane odbicie słów Jakuba. Postuchajmy, co Paweł napisał w rozdziale 2:

Rzymian 2:13 — Bo nie tych, którzy są słuchaczami Prawa, uzna Bóg za sprawiedliwych, lecz ci, którzy pełnią uczynki zgodne z Prawem, doznają usprawiedliwienia.

Kto zostanie usprawiedliwiony? Ci, którzy wypełniają Prawo, którzy w nim chodzą, którzy je realizują i poddają się jego zasadom oraz wartościom w nim zawartym. To dokładnie to samo, co powiedział Jakub w Jakuba 2:

Jakuba 2:24 — Widzicie więc, że człowiek dostępuje usprawiedliwienia dzięki uczynom — czyli z czynów wynikających z Prawa — a nie przez samą tylko wiarę.

To właśnie ogłosił Paweł w Rzymian 2:13.

Chcę poświęcić trochę czasu rozdziałowi 2 Listu do Rzymian, ponieważ prowadzi on bezpośrednio do rozdziału 3, werseku 28, który jeszcze szczegółowo omówimy. Jest tam wiele cennych rzeczy, które możemy zaczerpnąć z nauczania apostoła Pawła — szczególnie w odniesieniu do Prawa.

Przejdźmy teraz nieco dalej, do werseku 25:

Rzymian 2:25 — Obrzezanie wtedy przynosi korzyść, gdy postępujesz zgodnie z Prawem. Jeśli zaś występujesz przeciw Prawu, obrzezanie twoje traci znaczenie.

Apostoł Paweł kierował te słowa bezpośrednio do swoich żydowskich braci. Mówił, że obrzezanie, które zostało nakazane w Księdze Rodzaju 17, ma sens i wartość tylko wtedy, gdy ktoś rzeczywiście przestrzega Prawa. Jeśli jednak ktoś łamie Prawo, jego obrzezanie traci znaczenie — staje się tak, jakby był nieobrzezany.

To bardzo mocne stwierdzenie. W pierwszym wieku bycie Żydem oznaczało całkowite oddzielenie od pogan, a obrzezanie było częścią tego oddzielenia. Dlatego powiedzieć komuś, że jeśli nie przestrzega Prawa, jest niczym więcej jak tylko pogańskim bałwochwalcą, zwykłym poganinem — to było niezwykle ostre i mocne słowo. Taka wypowiedź uderzała znacznie silniej w pierwszym wieku niż mogłoby się wydawać współczesnemu czytelnikowi.

Rzymian 2:26 — Paweł kontynuuje — Jeśli więc poganin kieruje się sprawiedliwością nakazaną przez Prawo — a nieobrzezany to poganin — to czyż jego nieobrzezanie nie będzie uznane za równe obrzezaniu?

Pogańscy, nie czciciele Boga, byli całkowicie odłączeni i odrzuceni od Izraela. Lecz jeśli czynili rzeczy zapisane w Prawie Bożym, postępowali według nich i byli posłuszni, ich nieobrzezanie stawało się obrzezaniem. Obrzezanie ma znaczenie, ponieważ jest znakiem przynależności do dziedzictwa — dowodem bycia potomkiem Abrahama. To właśnie w tym znaku, w tej pieczęci sprawiedliwości wynikającej z wiary, Bóg umieścił swoje przymierze. Być nazwanym obrzezanym w tym sensie to niesamowite stwierdzenie.

Rzymian 2:27 — Dlatego ten, kto jest nie obrzezany tylko zewnątrz, a wypełnia Prawo, potępi ciebie, który posiadasz literę Prawa i obrzezanie, a przeciw Prawu wykraczasz.

Umieszczając te słowa w ich historycznym kontekście, można powiedzieć, że były to słowa prowokujące do sporu. Tego typu wypowiedzi nie były dobrze przyjmowane w żydowskim środowisku, ale mimo to to, co powiedział Paweł, pozostaje niepodważalnie prawdziwe.

Rzymian 2:28–29 — Nie ten bowiem jest prawdziwym Żydem, kto jest nim na zewnątrz, ani nie to obrzezanie jest prawdziwe, które widać na ciele, (29) lecz ten jest prawdziwym Żydem, kto jest nim wewnątrz. Liczy się również obrzezanie serca, które wynika z ducha, a nie z litery. Prawdziwa też chwała nie pochodzi od ludzi, lecz od Boga.

Apostoł Paweł mówi tu o czymś chwalebnym, co dzieje się, gdy poganie przyjmują zasady Boże zawarte w Prawie. Ci poganie naturalnie pragną je wypełniać — w ich sercu jest pragnienie, by okazywać miłość Boga, miłość do samego Boga i do bliźniego. Pięknie to ujął: obrzezanie nie dotyczy ciała, lecz serca — dokonuje się w Duchu.

Przypomnijmy słowa Jezusa z **Ewangelii Jana 7:38–39** — A z wnętrza tego, kto wierzy we Mnie - jak powiedziano w Piśmie - płyną rzeki żywej wody. (39) Mówi to o Duchu, którego mieli otrzymać ci, co w Niego uwierzyli. A Ducha jeszcze nie było, bo Jezus nie był jeszcze uwielbiony. Ci, którzy uwierzyli w Jezusa, mieli otrzymać Ducha Bożego. Każdy, kto pokłada w Nim wiarę, zostaje napełniony Jego Duchem. Nie chodzi więc o literę prawa, lecz o jego istotę — o to, co Bóg zapowiedział już w **Rodzaju 17:9–10** — Potem znowu przemówił Bóg do Abrahama: Ty masz zachowywać przymierze ze mną, ty i twoje potomstwo z pokolenia w pokolenie. (10) Oto przymierze moje, które macie zachowywać między mną a wami, czyli między twoim potomstwem: każdy wasz mężczyzna ma być obrzezany.

Rodzaju 17 nakazywało, by każdy, kto należy do domu Abrahama, był obrzezany. Jednak wydarzyło się coś niezwykłego — obrzezanie zaczęło dotyczyć również pogan, i nie było to obrzezanie dokonane przez człowieka, lecz przez samego Boga. W tym sensie Paweł mówił, że stają się oni Żydami wewnątrz, ponieważ otrzymują obietnice dane Abrahamowi — obietnice Boga. Ci, którzy niegdyś byli obcy wobec przymierzy i obietnic żywego Boga, teraz stali się uczestnikami dziedzictwa.

Pozostańcie z nami, ponieważ wciąż mamy wiele do omówienia w nauczaniu apostoła Pawła w Liście do Rzymian.

Niech Bóg was błogostawi i strzeże.

KONIEC ODCINKA 40

